

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. III. Solvuntur obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

§. III.

Solvuntur obiectiones.

12. **O**bjicitur primò Authoritas S. Script. & SS. PP. præcipuè Rom. 8. ubi dicit Apostolus; quos præscivit & prædestinavit. In quæ verba S. Ambros. l. 5. de fide ad Gratianum c. 2. *Non enim ante prædestinavit, quam præsciret; sed quorum merita præscivit, eorum præmia prædestinavit.* Quid clarius? Huc etiam congerunt illa loca. Matth. 25. & 1. Corinth. 22. ubi dicitur regnum DEI esse paratum diligentibus DEUM, & bona opera facientibus. Accedit authoritas S. Fulgentii l. 1. ad Monim. c. 24. *Prædestinavit ad regnum, quos ad se præscivit misericordia prævenientis auxilio redituos.*

Urgent verò potissimum Auctoritatem D. Augustini, qui l. 1. ad Simpl. q. 2. declarans illud Apostoli ex cap. 9. ad Roman. *ut secundum electionem propositum DEI maneret, ita ait: Non tamen electio præcedit justificationem, sed electionem justificationem.* Nemo enim eligitur, nisi jam distans ab illo, qui rejicitur. Unde quod dictum est. *Quia elegit nos DEVS ante mundi constitutionem, non video, quomodo sit dictum, nisi præscientia.*

Resp. Apostoli locum commodissimè intelligi non de præscientia meritorum, sed præscientia gloriæ, habitâ in virtute Decreti inventi gloriæ, & ly *prædestinavit*, accipi posse formaliter pro actu penetrante media ad gloriâ; ita ut sensus sit: Quos DEVS præscivit per efficacem electionem (initiativè) prædestinatos ad gloriâ; illis etiam media efficaciam præparavit (& ita completè prædestinavit) ad gloriâ. Nomine quoque præscientiæ sæpe ipsum Decretum prædestinans intelligi ex S. August. supra dixi.

Quodlibet verò contendas, per præscientiam juxta interpretationem S. Ambrosii intelligendam esse præscientiam meritorum, per quæ electi conformes sunt imagini Filii sui, audi interpretationem S. D. in eundem locum lectio- ne 6. *Quos præscivit, inquit, hos & prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui; ut ista conformitas non sit ratio prædestinationis; sed terminus, vel effectus.*

Sed necdum acquiescis, & opponis interpretationem S. Ambrosii, ex qua contrarium innuitur. Respondeo tam ipsius, quam aliorum SS. PP. ipsiusque D. Augustini verba loqui de electione & prædestinatione in ordine executionis, non intentionis: & vel de ipsa actuali retributione gloriæ, vel de Decreto executivo dandi gloriâ, quorum utrumque meritorum præscientiam præsupponit, quem etiam & non alium sensum faciunt reliqua script. loca, opponi solita. Nec sanè D. Augustinus per ly *electio* aliud decretum, quam executivum intelligere potuit, quia supponit ante illud Decretum, jam factam discretionem electi à reprobo, ideoque dicit: *Nemo eligitur, nisi jam distans ab illo, qui rejicitur.*

Atqui electio intentiva gloriæ est illa ipsa, quæ discernit inter electos & reprobos, ut

agnoscit ipse S. P. in prob. nostræ conclusionis supra allegatus. Unde etiam ly *præscientia* hoc loco ab ipso accipitur pro scientia approbationis includente Decretum intentivum gloriæ, quo modo sæpius hanc vocem accipi ipse dixit, loc. sup. cit.

Verum quòd mireris, ipsemet Angelicus Doctor, utunque invitus in contrariâ sententiæ favorem ambulare, & contra se ipsum pronuntiare cogitur. Citatur enim hic a. 1. in argum. Sed contra ita loquens: *Sicut autem salvos nos fecit, ita & prædestinavit nos salvos fieri.* Subsumunt: Atqui salvos nos fecit ex meritis gratiæ: ergo ex illis prædestinavit nos ad salutem.

Itane intulit S. Doctor? imò è diametro oppositum sed, inquit ipse ex ore Apostoli, *secundum suam misericordiam salvos nos fecit: ergo non præscientia meritorum est causa vel ratio prædestinationis.* Vides, quantæ efficaciam sit ista Authoritas ipsis Adversariis solvenda? Et verò selvere conatur Veckenus disp. 26. c. 7. dicens: *Nec obstat, quòd ibidem addit (S. D.) & deinceps probat.* Non ergo præscientia meritorum, & id enim ipsum intelligere, non de meritis veris, qualia DEVS per suam gratiam in prædestinatione causat, sed de falsis, qualia Origenes, Pelagius, Semipelagiani fingebant, patet ex contextu. At verò etiam de veris meritis loqui S. Doctorem poterit ex contextu: loquitur enim de meritis, quæ sequuntur gratiam & contra illos: qui dixerant, quòd merita sequenti prædestinationis effectum sunt ratio prædestinationis, quia DEVS præscivit, ipsum bene usuram gratiâ (uti & nunc dicunt Adversarii) pronuntiat: *Manifestum est autem, quòd id, quòd est gratia, est prædestinationis effectus, & hoc non potest poni ut ratio prædestinationis.*

Igitur juxta S. D. quod est effectus prædestinationis, non potest esse ratio prædestinationis, sed merita vera non falsa sunt effectus prædestinationis: ergo non possunt esse ratio prædestinationis. Ideoque ad 2. & 3. rationem electionis præsertim comparativè unius præ altero, solam assignat Divinam voluntatem allegans S. August. Tract. 26. in Jo. *Quare hunc trahat, & illum non trahat, noli velle judicare, si non vis errare.*

Opponunt tamen alium ejusdem S. D. locum in expositione cit. c. 8. epist. ad Rom ubi dicit, *Quòd rationabiliter diceretur, quòd præscientia meritorum bonorum & malorum est, ratio prædestinationis & reprobatæ; si prædestinatio tantum respiceret vitam æternam, quæ datur meritis, ergo cum electio ad gloriâ sit prædestinatio tantum respiciens vitam æternam, rationabiliter dicitur, quòd merita præscita sint ratio electionis ad gloriâ. Sed respondeo. Quòd eo loco S. D. loquitur de prædestinatione executiva, sive decreto non intentivo, sed executivo dandi gloriâ, quòd merita præscita supponit, sicut & positiva reprobatio supponit demerita, de qua infra.*

Objicitur ex ratione primò. Eo modo DEVS disponit ab æterno dare gloriâ, quo modo dat in tempore; sed in tempore dat gloriâ propter merita: ergo eandem ab æterno

deceat dare propter merita. Respondeo dist. Majorem. eo modo DEUS intendit dare gloriam, quo modo dat in tempore, nego. eo modo executivè, concedo. & concessâ minore disting. consequens: ergo deceat ab æterno dare gloriam propter merita decreto executivo, concedo, intentivo, nego consequentiam.

Dices primò. Illa illatio S. Doctoris, *DEVS secundam suam misericordiam salvos nos fecit: ergo etiam propter misericordiam suam nos prædestinavit*, accipitur à nobis de Decreto intentivo: ergo etiam præcedens illatio: *DEVS dat gloriam propter merita: ergo vult illam dare propter merita*, est accipienda de decreto intentivo.

Respondeo. negando consequentiam. Nam misericordia DEI, propter quam salvos nos fecit, non est effectus saluationis, uti econtrâ merita sunt effectus electionis ad gloriam: misericordia quoque non est tantum motivum morale, sed finale: econtrâ merita hâc ipsò, quòd sunt effectus gloriæ, non possunt esse motivum finale, sed solummodo morale; & ideo quòd propter misericordiam suam DEUS velit nos salvos facere, pertinet ad decretum intentivum; quòd verò propter merita velit dare gloriam, pertinet ad decretum executivum.

Dices secundò. Ex eadem virtute DEUS vult dare gloriam, ex qua dat gloriam: sed dat gloriam ex virtute Justitiæ: ergo etiam vult dare gloriam ex virtute Justitiæ: sed voluntas aliquid dandi ex virtute Justitiæ, non est purè gratuita: ergo voluntas dandi gloriam non est purè gratuita.

Respondeo rursus distinguendo majorem. Ex eadem virtute DEUS vult dare gloriam decreto executivo, quo dat gloriam, concedo, decreto intentivo, nego. & permissâ min. disting. etiam utrumque consequens: ergo vult dare gloriam ex virtute Justitiæ, & voluntas dandi gloriam non est purè gratuita: voluntas executiva, concedo, intentiva, nego consequentiam.

Si instas. Actus interior debet eadem honestate gaudere, quâ actus exterior: ergo si gloriæ collatio est actus Justitiæ, voluntas quoque dandi gloriam debet esse ex virtute Justitiæ. Respondeo. actus interior proximè imperans & influens in exteriorem, conc. remotè & mediâtè influens; nego. decretum autem intentivum influât mediâtè & remotè: executivum immediâtè.

17. Obijcit secundò. Quod est volitum per modum mercedis & coronæ, non potest efficaciter intendi sine prævisione meritorum: sed vita æterna est à DEO volita non tantum per modum hæreditatis, sed etiam per modum mercedis & coronæ, uti definitur in Tridentino, & constat ex S. Script. ubi vita æterna appellatur *merces*, *denarius durans*, *corona*, *bravium*, &c. ergo ejus intentio supponit prævisionem meritorum.

Major probatur. Corona essentialiter dependet à meritis: ergo non potest efficaciter intendi non prævisis meritis. Respondeo negando majorem. ejus probationem distinguo. Corona dependet à meritis in executione, concedo, in intentione, nego.

Instabis primò. Quia DEUS dat propter merita vitam æternam; ideo vita æterna in ordine exe-

cutiois dependet à meritis: ergo quia DEUS vult dare vitam æternam propter merita, etiam in ordine intentionis vita æterna dependet à meritis.

Respondeo negando consequentiam. Quia quòd DEUS velit dare vitam æternam propter merita, tantum verificatur, si ly *propter merita* teneat se ex parte objecti, & componatur cum ly *dare merita*, & tunc pertinet ad ordinem executionis. Non autem verificatur, si ly *propter merita* teneat se ex parte actûs, & componatur cum ly *vult*, quasi merita essent DEO motivum volendi.

Instabis secundò. Corona ut corona non potest intelligi sine ordine ad merita: ergo non potest intendi sine prævisione meritorum.

Respondeo distinguendo antecedens, sine ordine ad merita, ut causata in ordine intentionis, & causantia in ordine executionis, concedo; sine ordine ad merita ut causantia in ordine intentionis, nego antecedens & consequentiam.

Instabis tertio. Pœna ut pœna supponit prævisionem demeritorum juxta dicenda in Disput. seq. ergo corona ut corona præsupponit prævisionem meritorum.

Respondeo. Multiplicem esse disparitatem: primò. quia pœna est tantum bonum occasionatum ex suppositione peccati; nec proinde potest primariam DEI intentionem terminare; at verò gloria & corona est bonum per se amabile. Secundò punire est purè actus Justitiæ vindictivæ; at verò dare gloriam non est purè actus Justitiæ distributivæ, sed etiam liberalitatis & munificentiæ. Tertio, quia deputando liberaliter ad præmium non prævisis meritis, nemini fit injuria; imò summa gratia: deputando verò ad pœnam non prævisis demeritis fit injuria innocenti. Quarto, quia intentio gloriæ potest esse in DEO virtualis volitio meritorum, tanquam mediorum ad gloriam: at verò intentio pœnæ non potest esse virtualis volitio demeritorum, quippe quæ nullâ ratione à DEO causari possunt.

Sed insurgit ulterius Vasquez. Non rectè dicitur, quòd DEUS in executione det gloriam propter merita, nisi merita in intentione causarent gloriam. Non enim dicitur aliquis acquirere sanitatem propter medicinam; quia medicina non est causa sanitatis in intentione, quantumvis sit causa ipsius in executione. Nimirum juxta Philosophos, *propter quod aliquid fit*; est causa finalis, adeoque causat in intentione: ergo si propter merita datur gloria in executione; merita causant gloriam in intentione.

Respondeo negando antecedens, & adverto ex Joa. à S. Th. q. 15. disp. 5. a. 1. ly *propter quid* aliquando significare causam *cujus gratia*, aliquando verò causam moraliter dignificantem & disponentem. Priori modò pertinet ad ordinem intentionis; posteriori modò ad ordinem & genus causæ moralis executivæ. Hinc patet responso ad instantiam, quia nimirum medicina nec est id, cujus gratiâ sanitas procuratur, neque moraliter dignificat subjectum; ideo non rectè dicitur aliquis fieri sanus propter medicinam; Merita verò quia dignificant moraliter subjectum, & sunt causæ motiva moralis dandi gloriam, ideo rectè dicitur

dicitur, quòd propter merita detur gloria. Unde cum definitur finis, propter quòd aliquid fit, ly propter quòd significat motivum finale cujus gratiâ, non autem motivum morale, quòd spectat ad genus causæ efficientis, & executivæ.

18. Obijcies tertio tria absurda, quæ ad gratuitam prædestinationem consequi videntur. Primum est, quòd DEUS esset acceptor personarum; contra quàm dicitur Act. 10. & Job. 34. sequela probatur. quia assumptio unius personæ præ altera ad gradus, præmia, honores, non habito respectu meritorum, est acceptio personarum; sed DEUS unam personam præ altera eligeret ad gloriam, non habito intuitu meritorum: ergo. Secundum est præjudicium fatale liberi arbitrii: suppositio enim necessaria, antecedens omnem usum libertatis, tollit libertatem: sed electio ad gloriam antecedens prævisionem meritorum, est quædam suppositio necessaria, cui resisti non potest; & antecedit omnem usum nostræ libertatis: ergo. Tertium. (quòd ex cornuto Calvinii dilemmate promanat) est, quòd sollicitudo bonorum operum, & cura tam propriæ, quàm alienæ salutis impediatur. Vel enim sum prædestinatus; vel non sum prædestinatus. Si sum prædestinatus, certissimè salvabor, quidquid egero. quid ergo magno sudore & studio virtutis est opus? si non sum prædestinatus, quidquid egero, non salvabor certissimè. Ad quid ergo bona opera à me exiguntur, quæ nihil mihi proderunt ad salutem? Rursus, vel hæc anima est electa, vel non electa ad salutem? Si est electa, etiam me non laborante convertetur, & salvabitur: si non electa, frustra laborabo, &c.

19. Respondeo. Has quidem fuisse argumentationes male feriatorem D. Augustino à Semipelagianis objectas, qui suo pede Divinam magnitudinem metiebantur, & ut ipsi ad quilibet liberè audendum manus haberent solutissimas, Divinæ omnipotentia manus ligatas, oculum ipsius providentiæ erant cupiebant. Omnibus igitur Catholicis, qui de certitudine Divinæ scientiæ, efficaciæ & naturæ gratiæ rectè sentiunt, solvenda sunt hæc incommoda. Nec est, quòd Adversarii existiment, se facilius ad ista respondere, quàm gratuite prædestinationis Assertores. An non enim ipsi quoque electionem ad primam gratiam, gratiam quoque perseverantiæ, positionem in istis circumstantiis, in quibus DEUS consensurum vidit, gratuito DEI beneplacito debent adscribere? unde hæc omnia tela ipsorum quoque doctrinam impertunt, eodem modò depellenda, quo depelluntur à nobis.

20. Respond. secundò ad 1. Tunc esse acceptionem personarum, quando unus præ altero eligitur contra jus alterius: atqui nemo jus habet ad specialem DEI prædestinantis benevolentiam, quæ est purissima gratia. In his porro, quæ ex gratia dantur (inquit S. D. hic a. 3.) potest aliquis pro libito suo dare cui vult, plus vel minus (dummodo nulli subtrahat debitum) absque præjudicio Justitiæ. Et hoc est, quòd dicit Paterfamilias Matth. 20. Tolle, quòd tuum est, & vade. An non licet mihi, quòd volo facere? Ipse quoque Apostolus cit. c. 8. ad Rom. testaceum hoc argumentum figuli exemplo & similitudine confregit, dicens: An

non figulus potestatem habet aliud vas faciendi in honorem, aliud in contumeliam, &c. quòd expendens D. August. in Psal. 48. Quid ergo, ait, non audeat reprehendere in officina figulum, & audeat reprehendere in mundo DEUM?

Ad 2. patet responso ex suprâ dict. suppositio antecedens omnem usum libertatis, & ex se illum non causans, vel inferens, tollit libertatem, concedo. si sit suppositio à causa prima proveniens ex se causans & inferens usum libertatis, nego. Sed gratuita electio est suppositio antecedens omnem usum libertatis, eundem tamen causans & inferens, concedo; non causans vel inferens, nego minorem & consequentiam. DEUS enim hominem eligendo ad gloriam; elegit, ut liberè consequeretur gloriam: quamvis eandem infallibiliter sit consecutus. Quoniam verò, inquit S. Anf. c. 1. de concord. prædest. quòd DEUS vult, non potest non esse, si DEUS vult voluntatem humanam nullà cogi vel prohiberi necessitate, ad volendum, tunc necesse est, voluntatem esse liberam, & esse, quòd vult. Brevius in eundem sententiam Respondet Augustinus à Virgine Maria disp. 28. §. 2. suppositio antecedens usum libertatis tam prævisum, quàm intentum est necessaria, concedo. antecedens usum libertatis prævisum; non verò intentum, nego majorem, sed electio ad gloriam est suppositio antecedens omnem usum libertatis ut prævisum, concedo, ut intentum nego minorem & consequentiam. Ipsa quippe electio ad gloriam virtualiter intendit usum libertatis, siquidem DEUS ex voluntate dandi gloriam vult ut hominès per merita & opera liberè à se electa illam consequantur.

Tertium quoque absurdum ex Calvinistico dilemmate petitum facillè diluitur, si abstinemus illius hæreticæ argumentationis ostendatur. Fac enim has similes illationes, DEUS infallibiliter scit me hoc anno aut ex hoc morbo vel mortuum, vel non mortuum. Si sum mortuus, quidquid egero, moriar. ergo ad quid debet sumere cibum, vel medicinam? Si non sum mortuus, quidquid egero, supervivam. Ad quid ergo cibi, medicinæ, &c. imò licebit in omnia pericula liberè irruere, in aquam, in ignem intrare, nec tamen moriar. Rursus. Vel decrevit DEUS, ut frumentum exerceat, vel non exerceat? Si decrevit; haud dubiè illud exerceat, sive seras, sive non seras. Si verò decrevit oppositum; nunquam exerceat, quantumvis ares, seras, & aliud quidlibet laboris impendas. Ergo frustra laboras, aras, occas, &c. Vides, quàm inania sit ista consequentia? Nempe quilibet homo sententis negabit verum esse, quòd quidquid egeris, vel non egeris, supervives: cum, si DEUS sciat, & velit te hoc anno supervivere, sciat & velit per media idonea & à se præordinata te supervivere. Falsum quoque est, quòd, quidquid agricola egerit, vel non egerit, ager fructificabit: quia si DEUS sciat & velit istum posthac fructificare, vult etiam mediante labore rustico illum ad frugem pervenire. Unde cum nobis minimè constet, quid DEUS æterno consilio de futuris statuerit, ea media adhibere solemus, quæ videmus ad fines intentos conducere.

Ita quoque in negotio prædestinationis discurrendum; falsum quippe est, quod si DEUS scit te salvandum, quidquid egeris, salvaberis: falsum quoque est, quod si DEUS scit te non salvandum, non salvaberis, quamvis enim in intentione prior sit voluntas dandi gloriam, quam merita & gratiam, non tamen DEUS vel scit & vult te salvari sine meritis tuis, vel non salvari sine demeritis tuis, tuæ liberæ voluntati subiectis. Cùmque nescias, quid de hac re inscrutabilis DEI sententia decreverit, ea tibi media sunt adhibenda, quæ nôsti conducere ad salutem, ea fugienda, quæ scis contraria salutem.

Neque hæc explicatio prædestinationis desperationem ingerit, sed ad spem & humilem fiduciam in DEO ponendam animat, ut magis de Divina bonitate, quam propriis meritis quisque confidat.

Ita agnoscit S. Augustinus de prædest. SS. c. 11. *Miror homines infirmitati suæ se malle committere, quam firmitati promissionis DEI, sed ignota est mihi de me ipso voluntas DEI. Quid ergo? tuam tibi voluntas de te ipso certa est, qua ni-*

*mirum ita mutabilis est, ut, qui videtur stare, videat, ne cadat. Cùm igitur utraque incerta sit, cur non homo firmitati suam, charitatēque committit? Et de bono persev. c. 17. Videant, quale sit, quod sibi (qui ex prædicatione gratuita prædestinationis scandalum capiebant) persuadent, nempe prædicatione prædestinationis audientibus plus desperationis, quam exhortationis afferri: hoc est enim dicere, tunc de sua salute hominem desperare, quando spem suam non in seipso, sed in DEO didicerit ponere. Hæc S. Pater. Non est igitur frustraneus labor noster, cùm ille ipse labor, quem querendæ salutem impendimus, medium sit ad salutem, & inter signa Divinæ prædestinationis collocandus, sicut etiam intermissio curæ & laboris pro tua salute, inter signa est reprobatorum, de quibus Psal. 72. *In labore hominum non sunt.* De executione potius, quam de intentione prædestinationis debemus esse solliciti. Unde licet DEUS elegerit sine meritis, quia tamen coronat ex meritis, curandum (hortante Apostolo 2. Petri 1.) ut per bona opera certam vocationem faciamus.*

ARTICULUS IV.

Quinam sint effectus prædestinationis?

SUMMARIUM.

1. *Conditiones requisita ad effectum prædestinationis.*
2. *Gloria est medius effectus ipsius.*
3. *Substantia prædestinati non est effectus prædestinationis.*
4. *Neque enim habet debitas conditiones, estque prior intentione dandi gloriam.*
5. *Gratia interrupta per peccatum est effectus prædestinationis.*
6. *Non verò auxilia sufficientia gratia.*
7. *Neque permissio peccati.*
8. *Aliquorum effectus prædestinationis causatur etiam in prædestinato.*
9. *Exponuntur testimonia S. Doctoris apparenter contraria.*
10. *Gratia reviviscens moraliter est eadem cum gratia interrupta.*
11. *Excipiuntur prima gratia innocentia Adami collata.*
12. *Quomodo iusti omnia cooperentur in bonum?*

§. I.

Enumerantur effectus prædestinationis.

Effectus prædestinationis sunt beneficia ad consecutionem vitæ æternæ à DEO efficaciter preparata; quæ proinde triplicem requirunt conditionem. Prima est, ut sit aliquod bonum, quod à DEO provenit volente dare gloriam. Secunda, ut detur ex sola efficaci intentione dandi vitam æternam; siquidem per illa certissimè liberantur, quicunque liberantur, neque efficax DEI intentio suo effectu frustrari potest. Hinc præcipui prædestinationis effectus sunt gratia & gloria, insinuati in definitione Augustiniana prædestinationis. Gratia quidem per ly *beneficiorum*; gloria verò per ly *liberantur*, ipsa quoque

gloria est finalis liberatio à massa perditionis, in qua per originale peccatum jacet omnis homo.

Neque refert, quod consecutio gloriæ sit finis prædestinationis; hinc enim plus non inferitur, quam quod gloria non sit immediatus, sed medius tantum effectus prædestinationis, præparatio quippe efficax mediorum per ipsa media pertingit ad finem. At nunquid gloriæ futuritio jam supponitur in electione ad gloriam; quomodo ergo potest esse prædestinationis effectus? Respondeo, futuritionem inchoativam & incompletam gloriæ in Decreto intento supponi; non autem futuritionem completam; hæc quippe decreto executivo perficitur.

His positis. **Quæritur primò. An substantia prædestinati sit effectus prædestinationis?**

Respondeo cum Contentione contra Godoy pluresque Thomistas, propriè loquendo non esse, prout videtur sentire S. D. lect. 3. in ep. ad Rom. dicens: *Relinquitur ergo, quod prædestinatio dicatur propriè eorum solius, qui sunt supra naturam.*

Ratio est primò: Ut aliquid propriè sit effectus prædestinationis, debet ex efficaci intentione dandi gloriam à DEO conferri & poni in electo, tanquam medium per se conducens ad consecutionem gloriæ, sed has conditiones non habet substantia prædestinati, ut patet, ergo non est propriè effectus prædestinationis. Idem dixeris de donis purè naturalibus ob omnimodam paritatem rationis.

Secundò. Quod præsupponitur ad voluntatem consequentem & efficacem intentionem dandi gloriam, non potest esse effectus ipsius: sed substantia prædestinati præsupponitur ad voluntatem consequentem & efficacem dandi gloriam: ergo non est effectus ipsius. Minor probatur. Electio hominum ad gloriam præsupponit prædestinationem